

“தத்துவப் பிரகாசத்தில் ‘நீர்’ என்னும் வழக்குச் சொற்கள்”

“In the philosophical light, the term 'water' is used”

முனைவர் சு. பால்பாண்டி,

உதவிப்பேராசிரியர், அறிவியல் மற்றும் மானுடவியல் புலம்,

எஸ்.ஆர்.எம். நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம், வடபழனி வளாகம், சென்னை - 600026.

Email: palpands@srmist.edu.in, ORCID:

Dr. S. PALPANDI,

Assistant Professor, Faculty Of Science and Humanities
Srmist, Vadapalani Campus, Chennai-600026,

Abstract:

In the structures of organisms, variations can be found in the appearance of each organism. As a biological phenomenon, water (masculinity) is affirmed as the strength of creation. The actions of water in various places that are rich in water resources are recorded in the characteristics of scientific properties as 'stream, brook, river, pond, lake, reservoir, tributary' and are expressed metaphorically in literature by scholars and creators as well as in the practical language of life. The meanings of water encompass the aspects of verbal expression, visual representation, and metaphorical interpretation, contributing strength from the poets of the Sangam period to the creators of the modern era.

Keywords: Waterfall, sun, sea, life, air, plow, water, funnel, salt, land, etc. are very many.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

உடற்கூறின் அமைப்புகளில், ஒவ்வொரு உயிரினத் தோற்றவுருவில் வேறுபாடுகள் கிடைக்கின்றன. உயிரின இயக்கவழக்கியாக, ஈரப்பண்பினமாக நீர் (ஆண்மை) வலிமையுடையதாக படைப்புலகின் வலித்தலாகிறது. எந்தெந்த இடத்தின் நீர் வளமையானதின் செயலை அறிவியல் பண்பின் குணமாக ‘அருவி, சுனை, ஆறு, ஆழி, ஏரி, குளம், ஓடை’ இயல்பின் நீராற்றலை புலவர்கள், படைப்பாளர்கள் இலக்கியங்களில் உவமைச் சொல்லாகவும் வாழ்வியலின் பயன்பாட்டுச் சொல்லாகவும் பதிவாக்கம் செய்துள்ளனர். நீரின் சொல்லுருவப் பொருள், காட்சிப் பொருள், உவமைப் பொருள் என்ற நிலைகளில் சங்ககாலப் பாடுநர்கள் முதல் புத்துலகப் படைப்பாளர்கள் வரையும் வலிமை சேர்க்கப்படுகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: அருவி, சுனை, கடல், உயிர், ஏர், உழவு, நீர், புனல், உப்பு, நிலம் போன்றவை மிகப் பல

பயன்பாடுகள்

மாந்தர் வடிவம் பெற்ற உயிரினத்தாரை அற வாழ்வு சார்ந்து இயக்குவிக்க ‘இயற்பூதம், இயற்பொறி, இயற்றினை’ என்பனவெல்லாம் இயற்புப் பண்பாகிறது. இயற்புப் பண்பினை ஆண்மை நிலைகளில் வெளிப்படும் அணுவினாக இறைப்பொருளில் தத்துவமாக்கப்படுகிறது

முன்னுரை:

காலத் தலைக்கொள் பண்பின் உலகில் தலைப்பயிர் முதல் மாமிகு உயிரினங்களின் அமைப்பு தழைதலுண்டு. ‘வானம் வறக்கும் எனின் தலைப்புல் காண்பது அரிது’ என்ற வள்ளுவ சொல்லழகின் உயிரினத் தோற்றத்தன்மையாகும். உயிர் தழைதலில் அறிவியல் பண்பிற் வகைப்படுதல், அறிவின் பண்பேதத்தில் நீர்ப்பண்பின் மரபு வழக்காக பயன்பாட்டு ஆய்வாதல் அமைகிறது

நீர் இருத்தல் காட்சியை ஒன்றின் பொருளொடு கலப்பின் பண்பாக அறிவியல் அறிவுரையாக்கப்படுகிறது.

'நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டும் காட்டும்
குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்' - (குறள்.959)

உயர்நிலப் பரப்பில் வீழும் நீர், சோலைப்பகுதியில் வழிப்படுத்தும் நீர், சமவெளிப் பரப்பின் நீர், விளைபயிர் நீர் என அதனதன் இயல்பாண்மையாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

உலகின் (இயக்கம்) வலிமைக்கு நீர்துளி
எந்நிலத்தின் பண்பும் மாறுபடுவதற்கு நீரே முதன்மை வழிப்படுத்துகிறது. நிலத்தின் சிற்றுயிர், உய்த்தல் வலிமைக்கு நீர்துளி மேன்மையாகிறது

'துளியின்மை நாலத்திற்கு எற்றற்றே வேந்தன்
அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு' - (குறள்.557)

'முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்'. - (குறள்.559).

'ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு' - (குறள்.1038)

உயிரின் வாழ்தல் வேண்டி உணவுத் தேவைப்படுகிறது. உயிர்த்தோற்ற வடிவமைப்பில் மென்மையற்ற பொருளை எளிதில் எடுத்துச் செல்ல நீரின் வலிமை தாவரவியல் அறிவின் கொண்டு உணர்த்தப்படுகிறது. தாவர விளையுற்பத்தி வளர்ச்சிக்கு பயிர்களின் இடையிடையே 'எரு' எனும் ஊக்கப் பொருளை தருதலுண்டு. அங்ஙனம், எருவின் வலிமை நீர் கொண்டு பயிர் உயிர்களுக்குக் கடக்கப்படுகிறது.

உழவின் நீராண்மை

உலக உயிரின் காப்பானாக ஏருடையான் அச்சாணியாவான். விளைபயிர் தொழில் செய்யும் உழவரே பண்பினத்தோரே ஆவார். ஏருடையானின் வாழ்விற்கு ஆண்மையாக விளங்கும் நீரே வலிமையாகிறது. நீரின் உதவினால் அனைத்துலகவுயிர் வாழ்விற்கு தலைமையாகிறது மானிட வேளாண் வாழ்வியலே. கடிநில மண்ணையும் மெந்நில மண்ணாக மாற்றிட, நீரிட்டு, சீழ்மேல் மாற்றிப் பொடியாக்கி விளைபயிர் செய்வித்து உணவுப்பொருளை உழவர்கள் குவித்து வருகின்றனர்.

'உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணிஅஃ தாற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து' - (குறள்.1032)

'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுண்டு பின்செல் பவர்' - (குறள்.1033)

'உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதூஉம்
விட்டேம்என் பார்க்கும் நிலை' - (குறள்.1036)

'சுழன்றும்ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை' - (குறள்.1031)

'தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்' - (குறள்.1037)

'ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல்என்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்' - (குறள்.14).

'உணர்வ துடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று' - (குறள்.718)

பத்தில் நீர் மேன்மை

இலக்கியுலகில் அற வாழ்வின் சிறப்புகளை மானிட வாழ்விற்கு வலியுறுத்த சொல்லாண்மைகளில் நீர் வலிமையுடைத்தாகிறது. நீர்க்குளிர்மை உலக வாழ்வின் இன்பமாகிறது. நீரின் சொல்லுருவப் பொருள்,

காட்சிப் பொருள், உவமைப் பொருள் என்ற நிலைகளில் சங்ககாலப் பாடுநர்கள் முதல் புத்துலகப் படைப்பாளர்கள் வரையும் வலிமை சேர்க்கப்படுகிறது.

‘வானத்துயர்தண் மதிதோய் சடைமேல்
மத்த மலர் சூடித்
தேனொத்தன மென் மொழிமான் விழியாள்
தேவி பாகமாக்
கானத்து இரவில் எரிகொண்டாடும்
கடவுள் உலகேத்த
ஏனத் திரள்வந்து இழியும் சாரல்

ஈங்கோய் மலை யாரே’ (திருமுறை.1038)

‘சீரி னார்மணி யும்அகில் சந்தம் செறிவரை
வாரி நீர்வரு பொன்னி வடமங் கலக்குடி
நீரின் மாமுனி வன்நெடுங் கைகொடு நீர்தனைப்
பூரித்து ஆட்டியர்ச் சிக்க இருந்த புராணனே’ (திருமுறை.840)

‘குரவம்மகழ் நறுமென்குழல் அரிவையவள் வெருவப்
பொருவெங்கரி படவென்றதன் உரிவை உடல் அணிவோன்
அரவும்மலை புனலும் மிள மதியும் நகு தலையும்
விரவும்சடை அடிகட்கு இடம் விரிநீர்விய லூரே’ (திருமுறை.851)

‘ஏடுலா மலர்மிசை அயன்எழில் மாலுமாய்
நாடினார்க்கு அரியசீர் நாதனார் உறைவிடம்
பாடெலாம் பெண்ணெயின் பழம் விழப் பைம்பொழில்
மாடெலாம் மல்குநீர் மாமழ பாடியே’ (திருமுறை.980)

‘இழுமென விழிதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே’ (திருமுரு.316)

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே நீர்வளம் செறிவூட்டப்பட்ட நிலத்தின் மேன்மைகளை வலுப்படுத்த பொருள்வளம் குறித்து ‘முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள்’ என பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பர் ஆய்வாளர்கள்.

கருப்பொருளின் வகைகளில் நீர் என்னும் சொல்லானது புனைவு, வருணனை, உவமை போன்ற கருத்தாக்கத்தில் பயன்பட்டுள்ளது. மானுட அகம், புறம் வாழ்வில், மேல்கீழ் சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழல்களில் பொருள்சார் வளர்ச்சியின் கருத்துச் செறிவில் வருணனைகள் நுவலப்படுகிறது.

‘விடர்கா லருவி வியன்மலை மூழ்கி’ (சிறுபாண்.170)

‘ஒன்று இலங்கு அருவிய மலை கிழவோனே’ (பெருபாண்.500)

‘தொல்முது கடவுட் பின்னர் மேய
வரைத்தாழ் அருவிப் பொருப்பிற்
பொருந...’ (மது.கா.42)

‘பாடு இன் அருவி பயம் கெழு மீமிசை
காடு காத்து உறையும் கானவர் உளரே’ (மலைபடு.278)

‘அவ்வழி
பழு மிளகு உக்க பாறை நெடுஞ்சுனை’ (குறிஞ்சிப்.187)

‘துணிநீர் மெல்லவற் றொய்யிலொடு’ (மது.காஞ்.283)

‘வான்மடி பொழுதில் நீர் நசைஇ குழித்த
அகழ் சூழ் பயம்பு’ (பெரும்பாண்.107)

‘நீர் வளர் ஆம்பற் தூம்புடைத்திரள்’ (நற்றி.006)

‘சூருடை நனந் தலைச் சுனைநீர் மல்க’ (நற்றி.007)

‘முதுநீர்ப் புணரி திணைக்கும்’ (குறுந்.299:1-2)
 ‘நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
 உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே
 உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே’ (புறம்.18:18-20)
 ‘நீர்நசை வேட்கையின் நார்மென்று தனியும்’ (குறுந்.275:5)
 ‘மாரிக் குளத்துக் காப்பா ளன்னன்’ (ஜங்.206:2)
 ‘உரையின் தாழ்ந்த வாய்வெள் அருவி

 இன்னாது இருத்தல் இல் சிறுகுடியோரே’ (குறுந்.284:6-8)
 ‘நீரின்றி அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்
 வானின்று அமையா ஒழுக்கு’ (குறள்.20)
 ‘கடவுள் கற்குனை அடையிறந் தவிழ்ந்த’ (நற்.34:1)
 ‘..... உயர்ந்தோர்க்கு
 நீரொடு செறிந்த மிச்சல்’ (குறுந்.233:4-5)
 ‘நீர்நிடு ஆடின் கண்ணும் சிவக்கும்’ (குறுந்.354:1)

தத்துவப் பிரகாசத்தில் ‘நீர்’ என்னும் வழக்குச் சொற்கள்

இலக்கியக்காலம் வரையறைகளில் சொல்லும் பொருளும் பயன்படுத்தும் வழக்காக மரபுத்தன்மையில் அறிதல் உண்டு. அன்பின் இணைவுத் தன்மையில் மெய்நிகர் இருப்பின் தத்துவம் நிலைபெறுதலுண்டு. மாந்தர் வடிவம் பெற்ற உயிரினத்தாரை அற வாழ்வு சார்ந்து இயக்குவிக்க ‘இயற்பூதம், இயற்பொறி, இயற்றிணை’ என்பனவெல்லாம் இயற்ப் பண்பாகிறது. இயற்ப் பண்பினை ஆண்மை நிலைகளில் வெளிப்படும் அணுவினாக இறைப்பொருளில் தத்துவமாக்கப்படுகிறது. ஒன்றினுள் ஒன்றின் கலந்தக் காட்சியுரு ‘மாயை’ சுத்தம், அசுத்தம் கற்பனாவுலகை வலியுறுத்தி(வரப்படு)கிறது.

‘நிறைநீரின் நெருப்பென்றால் நிகராப் பக்கம்
 நிலையேது மூன்றினையும் நிகழ்த்தக் கேளே’ (தத்துவப் பிரகாசம்.11:7-8)
 நிறைந்த நீரிலே நெருப்பு இருக்குமென்றால் அஃது ஆதாரமல்லவாதலாலே ஒவ்வாத பக்கமாம்.
 ஞானத்தில் சிவனுக்கு ஆதாரம் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயைகள் என்றால் அது நிகராப் பக்கமாகும்.
 ‘வகைப்போலி பக்கநான் மண்ணீர்தீக் கால்கள்
 மருவிடமாம் வரைநாவாய் புகைமணங்கட் கென்பர்’ (தத்துவப் பிரகாசம்.15:1-2)

போலி அளவையுள் வகை சேர்ந்த மண், நீர், தீ, கால் என்னும் பூதமும், புறத்து வரைப்பக்கம் மண்ணாம், நாவாய்ப்பக்கம் நீராம், புகைப்பக்கம் தீயாம், மணத்திற்குப் பக்கம் வாயுவாம், அகத்து புலனுக்குப் பக்கம் பொறி, பொறிக்குப் பக்கம் உடல், உடலுக்குப் பக்கம் அணு, அணுவுக்குப் பக்கம் மாயை என்பதாம்.

‘... .. ஆணவமும் உயிரும்
 அலைகடல்நீர் உப்பும் உடன் அலரும்’ (தத்துவப் பிரகாசம்.27:3-4)
 ‘ஆணவமாம் மலம் உயிரை அனாதியாக
 அகத்துள்மணி அரவும் செம்பிடை அமருங் களிம்பும்
 பேணுநீர் உப்புடனே நெருப்படக்கும் விறகும்
 பெருகுநெல்லில் தவிடும் பிறங்குகண்ணில் இருளும்’ (தத்துவப்பிரகாசம்.42:1-4)

பாசமுறைமை சொல்லுமிடத்து, ஆணவ மலம் ஆன்மாக்களையும் மணியை அடக்கிய பாம்புபோலவும், பொன்னை அடக்கிய செம்பில் களிம்பு போலவும், நீரை அடக்கிய உப்பைப் போலவும் ஒன்றின் கலவையாகிறது.

‘கிரியையினிற் கிரியைஅர்ச் சனையதுதான் மூழ்கிக்
 கிளருமனுட் டானம்செய்து இறைவர் கோயில்
 மலுவிவலம் வந்தகத்தின் மஞ்சனநீர் கொண்டு
 வளர்கிழக்கு நோக்கிஅம் இதயம் அர்க்கம்’ (தத்துவப்பிரகாசம்.73:1-4)

‘மண்ணினையப் புனல்தன்னை எரியைக் காற்றை

வடிவில் ஆகாயத்தை ஒளிகள் தம்மை’ (தத்துவப்பிரகாசம்.168:1-2)

‘உள உடலவ் வுடலினீர்க் குமிழிபோல் மனாதி

ஒங்குநீ றடையிலையில் சிவப்புப்போல் அறிவு’ (தத்துவப்பிரகாசம்.174:2-4)

‘உரந்தருநீர் மண்முதலாம் உருவமோ அன்றி

உட்போதம் புறவுருவாய் ஒழியுமோ ஒழியா’ (தத்துவப்பிரகாசம்.178:5-6)

‘துணிவுகடல் நீர்வற்றிக் கற்றலைமீன் தின்னத்

தூங்கியிடும் பூஞ்செந்நெறி சொல்லு மாகும்’ (தத்துவப்பிரகாசம்.182:5-6)

‘சாராது வினையதனில் சலத்திற்சந் திரன்போல்

சதம் இப்பி இருளரவு தனைஉணர்ந் பொய்யாம்

.....

நீராலென் தீயாலென் மகாவாக்கிய நியமம்

நேரேநான் அதுவெனும்மா யாவாதி நிலையே’ (தத்துவப்பிரகாசம்.202:7-8)

‘மிஞ்சியஜ யைந்துடனே யாங்குணங்கள் ஜந்தும்

மிகுமண்ணில் நீரில் நாலு தீயின் மூன்றும்

புஞ்சமெனுங் காலிரண்டு வெளியொன் றாகும்

புகழ்குணமும் அத்தன்மை பொருந்தியிடும் அண்டம்

வஞ்சமா நிறைநீரு மானளவு மாயை

வண்தழல்கால் சதாசிவம் வான்வருஞ்சத்தி யளவே’ (தத்துவப்பிரகாசம்.247:4-8)

‘நிகழ்வதிது தான்நிமிட மாத்திரையில் உணரும்

நீர் உயிர்வே றறியுமென்ப திலையெனநின் றனனே’ (தத்துவப்பிரகாசம்.248:7-8)

‘கம்பமொடு புளகங்கண் டந்தித் தித்தல்

களநீர்வந் துறுதல்களந் தழுதழுத்தல் புளித்தல்

வெம்பிநீர் விழிபொழிதல் விதிர்விதிர்த்தல் உண்டேல்

மிக்கிருள்போய் அஞ்ஞானம் விட்டோடி விடுமே’ (தத்துவப்பிரகாசம்.277:5-8)

‘தகுநாவாய் தோணிகட்குச் சலதி போலும்

நீணாள வாம்மலர்க்கு நீரே போலும்

நிகழ்ஞாலம் உயிர்தனக்கா தாரமென நினையே’ (தத்துவப்பிரகாசம்.278:5-8)

‘அங்குயிர்நா தத்தோசை யானைவாக் கோசை

அருவிநீ ரோசைஅருள் வயிரின் ஓசை

துங்கயா மோசைபல வோசையுமுற் கொண்டு

தோன்றுவதே பரையில்வரு போகம் ஆங்கொன்றி’ (தத்துவப்பிரகாசம்.284:3-6)

‘ஒப்பிலொளி வேறுண்டோ உப்பு நீராமோ

உரையுமிதன் குணமிதுவோ இதுநீங்க உண்டோ’ (தத்துவப்பிரகாசம்.278:3-4)

பஞ்ச சாரங்களின் ஒளித் தன்மைகளில் உயிரியக்க செயல்பாட்டின் வழிமுறைகளை சித்தாந்த முறைமைகளில் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

காலப் பிரதிகளில், மாந்தர் வாழ்வின் மெய்யியலை அறிவுக்கண் கொண்டு, அறிந்த அறிவரின் படைப்புகளில், தத்துவப் பிரகாசம் ஒளிர்வுப் பெற்று விளங்குகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. முனைவர் ச.பொ. சீனிவாசன், பத்துப்பாட்டில் வருணனை மரபுகள், சேகர் பதிப்பகம், எம்.ஜி.ஆர். நகர், சென்னை-78
2. சீகாழி – தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள், தத்துவப் பிரகாசம்(மூலமும் உரையும்), சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம், மயிலாப்பூர், சென்னை-4

Reference Books

1. Dr. S.P. Srinivasan, Pattupattil Varunai Ganagagal, Shekar Publishing House, M.G.R. Nagar, Chennai-78
2. Seekazhi – Tattva Prakasam Swamigal, Tattva Prakasam (Source and Text), Saiva Siddhanta Perumanam, Mylapore, Chennai-4

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Our journal adopts CC BY License Creative Commons Attribution 4.0 International License <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> . It allows using, reusing, distributing and reproducing of the original work with proper citation.

Tamilmanam